

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 113.941 van 19 december 2002
in de zaak A. 122.899/VII-27.054.**

In zake : de b.v.b.a. DE HOEVE,
gevestigd te LIER,
Boomlaarstraat 232, bus 3

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. DE HOEVE op 24 juni 2002 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 18 april 2002, waarbij haar beroep ingediend tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wommelgem van 2 juni 1998 houdende de weigering van de vergunning tot het exploiteren van een hinderlijke inrichting te 2160 Wommelgem, Herentalsebaan 314, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 3 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 oktober 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. VAN IMPE die, loco Advocaat W. MOORS verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat P. DIJCKMANS, die verschijnt voor de verwerende partij.;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij baat aan de Herentalsebaan nr. 314 te Wommelgem een drankgelegenheid en ontmoetingscentrum met dansactiviteit uit.

Volgens de indelingslijst in bijlage 1 van Vlarem I valt zulk een inrichting onder de indelingsrubriek 32.1, namelijk feestzalen en lokalen met een dansgelegenheid met een totale oppervlakte van de lokalen van 100 m² of meer.

1.2. Op 19 juli 1994 neemt het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wommelgem akte van de melding op 29 februari 1992 van een dansgelegenheid uitgebaat door de verzoekende partij.

1.3. Door artikel 7.1.1.5. van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne wordt de indelingslijst in bijlage 1 bij Vlarem I gewijzigd, en daardoor wordt de inrichting van de verzoekende partij vergunningsplichtig.

1.4. Op 31 januari 1996 dient de verzoekende partij een milieuvergunningsaanvraag in voor de exploitatie van haar feestzalen en lokalen met dansgelegenheid, doch op 2 mei 1996 weigert het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wommelgem de gevraagde vergunning.

De verzoekende partij gaat tegen dit weigeringsbesluit in beroep, en op 19 september 1996 verleent de bestendige deputatie een vergunning op proef voor de termijn van één jaar.

Deze proefvergunning wordt afhankelijk gemaakt van de naleving van de algemene en sectorale milieuvoorwaarden alsook van een reeks bijzondere exploitatievoorwaarden die onder meer gericht zijn op een beperking van de geluidshinder.

Op 28 augustus 1997 neemt de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen een definitieve beslissing na de proefvergunning : de vergunning wordt geweigerd omdat de exploitant zich niet hield aan de voorwaarden van de proefvergunning, inzonderheid wat betreft het sluitingsuur.

Een vordering tot schorsing tegen dat besluit wordt verworpen bij gebrek aan ernstige middelen (arrest nr. 71.813 van 12 februari 1998).

Het beroep ten gronde wordt verworpen wegens het niet indienen van een verzoek tot voortzetting van de procedure (arrest nr. 76.599 van 22 oktober 1998).

1.5. Op 8 april 1998 dient de verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wommelgem een milieuvergunningsaanvraag in voor "het veranderen van een inrichting met precisering dat het betreft : een wijziging door uitgevoerde saneringswerken na 31/1/96, en indeling in danscafé van 78 m² en ontmoetingscentrum van 91 m² samen = 169m².

Tevens wordt een afwijking op het sluitingsuur aangevraagd.

1.6. Tijdens het openbaar onderzoek wordt één collectief bezwaarschrift ingediend.

1.7. Op 2 juni 1998 weigert het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wommelgem de gevraagde vergunning "daar deze 'nieuwe' milieuvergunningsaanvraag betrekking heeft op een inrichting waarvan de aard, de exploitant en het exploitatieadres identiek zijn aan de aanvraag uit 1996; dat deze vergunning toen door het Schepencollege geweigerd werd, dat deze in beroep ook door de Bestendige Deputatie werd geweigerd en dat deze laatste weigering werd bevestigd door de Raad van State".

1.8. Op 3 juli 1998 gaat de verzoekende partij tegen dit weigeringsbesluit in beroep bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen.

1.9. Met een besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 22 oktober 1998 wordt het beroep van de verzoekende partij ongegrond verklaard, de beroepen weigeringsbeslissing wordt bevestigd en omdat de vergunning wordt geweigerd wordt niet ingegaan op de elementen door de verzoekende partij aangebracht om een afwijking op het sluitingsuur op vrijdagnacht te bekomen.

1.10. Van die beslissing vordert de verzoekende partij de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging.

Met het arrest nr. 79.742 van 1 april 1999 wordt de vordering tot schorsing verworpen wegens het niet aangetoond zijn van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in acht genomen het gegeven dat de inrichting inmiddels was herleid tot een inrichting klasse 3, namelijk een drankgelegenheid en ontmoetingscentrum.

Met het arrest nr. 100.690 van 8 november 2001 wordt de beslissing van 22 oktober 1998 vernietigd wegens schending van de formele motiveringsplicht.

1.11. Na de betekening van dit arrest aan de verwerende partij wordt de beroepsprocedure hernomen.

Nadat de vereiste adviezen werden uitgebracht, wordt op 18 april 2002 het bestreden besluit genomen.

Het beroep van de verzoekende partij wordt ongegrond verklaard en de in eerste aanleg genomen weigeringsbeslissing wordt bevestigd.

De reden daartoe is dat de inrichting niet voldoet aan de geluidsnormen opgelegd bij Vlarem II;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt wat volgt :

"DE HOEVE bestaat reeds gedurende 40 jaar lang als dansgelegenheid en wordt sinds 1985 uitgebaat door verzoekster;

vanaf het ogenblik dat verzoekster sinds de wijziging der indelingslijst van hinderlijke inrichtingen in januari 1996 een milieuaanvraag indiende, zijn de problemen omtrent haar uitbating begonnen;

uit bovenvermeld feitenrelaas blijkt dat de talloze inspanningen en investeringen van verzoekster en in het bijzonder van haar zaakvoerder, de heer Dirk DIJCK, tot op heden tevergeefs zijn geweest;

verzoekster heeft dan ook de indruk dat in hoofde van de vergunningverlenende overheden belangrijke politieke en commerciële motieven bestaan om de uitbating van 'DE HOEVE' hoe dan ook te doen ophouden;

deze motieven verklaren de tegenkanting, welke verzoekster sinds 1996 vanwege de vergunningverlenende overheden heeft moeten ondervinden bij haar verschillende milieuvergunningsaanvragen;

de vergunningverlenende overheden zochten immers steeds naar andere argumenten om geen vergunning te moeten afleveren aan verzoekster;

hoewel de burgemeester van de gemeente Wommelgem blijkbaar in de geschreven pers beaamde dat verzoekster zou beschikken over een geldige milieuvergunning klasse 3, is de zaakvoerder van verzoekster, de heer Dirk DIJCK, intussen strafrechtelijk vervolgd wegens inbreuk op artikel 22, 39, § 1, 2° van het Milieuvergunningsdecreet, meer bepaald de bijzondere voorwaarden inzake het sluitingsuur, zoals voorzien in artikel 5.32.2.2.§ 2 van V1arem II, alsmede wegens inbreuk op artikels 2, 3, 4, 39 en 40 Milieuvergunningsdecreet en op (artikel) 5, § 1 V1arem;

bij vonnis dd.21 december 1998 der Correctionele Rechtbank te Antwerpen werd de zaakvoerder van verzoekster strafrechtelijk veroordeeld tot betaling van een geldboete van 2.000.000 frank, waarvan 600.000 frank effectief, alsmede tot sluiting van de handelsuitbating van verzoekster totdat hij over een geldige milieuvergunning zal beschikken, dit om de enkele reden van niet-naleving van het vervroegd sluitingsuur en het gebrek aan milieuvergunning, gelet op het weigeringsbesluit van verweerster dd. 22.10.1998, hetwelk bij arrest nr. 100.690 dd.8.11.2001 door de Raad van State, afdeling Administratie, werd vernietigd;

thans is deze (strafrechtelijke) procedure lastens de zaakvoerder van verzoekster nog hangende in graad van hoger beroep en werd deze in voortzetting gesteld, dit in afwachting van het verkrijgen van een milieuvergunning door verzoekster;

het kan niet betwist dat het hierbij bestreden besluit dd. 18.4.2002 van verweerster tot weigering van milieuvergunning zal leiden tot een definitieve strafrechtelijke veroordeling van de zaakvoerder van verzoekster, wat zowel voor verzoekster, als voor haar zaakvoerder zelf een moeilijk te herstellen ernstig nadeel impliceert;

de strafrechtelijke veroordeling van de zaakvoerder van verzoekster zal onvermijdelijk leiden tot de sluiting van de inrichting van verzoekster;

bij sluiting van DE HOEVE is het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster echter evident;

de bestreden beslissing heeft immers onvermijdelijk tot gevolg dat verzoekster haar deuren dient te sluiten, waardoor verzoekster wellicht in een toestand zal terechtkomen, die vergelijkbaar is met het faillissement;

- zie R.v.St., nr. 38.506, 16 januari 1992, DE KONINCK;

in geval van faillissement dienen tientallen personen ontslagen te worden, met materiële en morele schade voor deze personen tot gevolg, terwijl het vast cliënteel van DE HOEVE op zijn minst teleurgesteld zal zijn ingevolge de sluiting ervan;

hiervoor kan verwezen naar de petitie, welke ten gunste van verzoekster door circa 550 klanten werd ondertekend en steeds terzijde werd geschoven door verweerster;

weigering van milieuvergunning impliceert noodzakelijkerwijze de sluiting van DE HOEVE, zodat sprake is van directe broodroof van verzoekster, aangezien zij in de onmogelijkheid zal verkeren om de exploitatie opnieuw op te starten;

- zie R.v.St., nr. 38.373, 20 december 1991, D'HEEZ;

de herhaalde weigeringen tot milieuvergunning door de vergunningverlenende overheden hebben aanleiding gegeven tot negatieve publiciteit, welke in de geschreven pers werden betiteld als 'Het licht moet uit in DE HOEVE', 'Heibel rond dancing DE HOEVE' en 'Wommelgem straft dancing DE HOEVE';

de herhaalde pogingen van verzoekster om een milieuvergunning te bekomen hebben haar tal van grote investeringen en inspanningen gekost;

bij wijze van voorbeeld kan verwezen naar het gegeven dat de omzet van verzoekster in de maand juni 1995 nog 642.420 frank of 15.925,18 EUR (bedroeg), terwijl deze in juli 1996 nog slechts 470.390 frank of 11.660,66 EUR (bedroeg);

ten einde een vergunning klasse 3 te kunnen bekomen heeft verzoekster moeten opteren om haar inrichting te verbouwen tot een café met afzonderlijke ontmoetingsplaats, waar af en toe dansactiviteiten worden georganiseerd;

deze gedwongen wijziging van statuten en handelsbestemming van verzoekster ging opnieuw gepaard met investeringen en met een ernstig verlies aan cliënteel en inkomsten;

verzoekster bewijst haar schade hoofdens investeringen en gevoelig inkomstenverlies sinds 1996 aan de hand van facturen en voor echt verklaarde boekhoudkundige documenten, die samen uitgaven vertegenwoordigen van inmiddels meer dan 934.000 EUR;

niettegenstaande het arrest nr. 100.690 dd. 8 november 2001 van de Raad van State, afdeling Administratie, is met het thans bestreden besluit dd. 18.4.2002 opnieuw elke hoop van verzoekster en haar zaakvoerder op het verkrijgen van een milieuvergunning verdwenen;

conform artikel 16 van het Milieuvergunningsdecreet heeft verzoekster echter het recht om haar exploitatie verder te zetten, zolang geen definitieve uitspraak bestaat nopens de door haar ingediende vergunningsaanvraag dd. 8 april 1998, zodat het past de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit te bevelen";

2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota daarop als volgt reageert :

"1. De strafrechtelijke veroordeling van de heer Dirk DIJCK

Een eerste voorwaarde voor het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is dat dit persoonlijk is.

Het spreekt voor zich dat verzoekster, de BVBA DE HOEVE, geen nadeel kan invoeren dat eigen is aan een andere persoon, m.n. de heer Dirk DIJCK, zaakvoerder van verzoekster.

Bovendien staat deze gerechtelijke veroordeling geenszins vast, nu blijkbaar hoger beroep werd aangetekend tegen de eerdere correctionele veroordeling en de zaak nog steeds hangende is voor het Hof van Beroep,

Dat een definitief nadeel zal worden geleden, staat dus geenszins vast, aangezien nog steeds de vrijspraak mogelijk is.

Tenslotte kan verzoekster geenszins aantonen dat deze strafrechtelijke veroordeling rechtstreeks volgt uit de bestreden beslissing. Volgens vaststaande rechtspraak (geciteerd in LANCKSWEERDT, E., Het administratief kort geding, Kluwer, Deurne 1993, nr. 151 e.v.) dient het nadeel immers in causaal verband te staan met de bestreden beslissing.

Aangezien verzoekster niet beschikt over het vonnis, laat staan het volledige strafdossier, kan zij enkel vaststellen dat hierbij blijkbaar een veroordeling is uitgesproken voor feiten voorafgaand aan 21 december 1998. Daaruit volgt dat deze feiten dateren van lang voor het weigeringbesluit van verweester d.d. 22 oktober 1998. Derhalve is er geen enkel mogelijk causaal verband tussen dit (vroegere) weigeringbesluit en de strafrechtelijke veroordeling.

Om evidente redenen kan er dan ook niet het minste causaal verband bestaan met het huidige bestreden besluit van april 2001.

Omdat verweester zelf ook wel inziet dat een persoonlijke veroordeling van de heer Dirk DIJCK niet gelijkstaat met een nadeel voor BVBA DE HOEVE zelf, stelt zij dat deze strafrechtelijke veroordeling ook de sluiting van DE HOEVE voor gevolg zou hebben. Dit is evenmin bewezen, laat staan zeker.

Voor de eventuele gevolgen van dergelijke sluiting verwijst verzoekster naar volgend punt in haar argumentatie.

2. Weigering milieuvergunning

De definitieve weigering van milieuvergunning zou volgens verzoekster voor gevolg hebben dat 'DE HOEVE' integraal gesloten zou worden, wat zou neerkomen op een 'directe broodroof'.

Deze argumentatie kan geenszins gevolgd worden, nu het vaststaat dat verzoekster tot op heden haar activiteiten heeft voortgezet als drankgelegenheid en ontmoetingscentrum, waarvoor volgens haar een melding klasse 3 volstaat.

Verweester verwijst in dit verband naar het arrest van de Raad van State naar aanleiding van het schorsingsverzoek tegen het weigeringbesluit van 1998 :

'Dat daaruit blijkt dat de inrichting thans een louter meldingsplichtige inrichting is geworden, welke in principe niet kan worden verboden; dat de verzoekende partij uit de exploitatie van die inrichting eveneens inkomsten zal betrekken; dat ter terechtzitting de verzoekende partij kopies neerlegt van een door haar ingevuld kasboek voor de maanden januari en februari 1997, januari en februari 1998 en januari en februari 1999, waaruit zou moeten blijken dat de inkomsten dermate zijn gedaald dat thans een faillissement reëel is; dat evenwel die stukken de Raad van State er niet van overtuigen dat het beweerd financieel nadeel van zulk een omvang is dat de verzoekende partij -in tegenstelling tot voorheen- in haar voortbestaan wordt bedreigd en dit om volgende redenen :

- het grootste aandeel van de vermelde uitgaven betreffen ronde sommen met de vermelding 'naar bank'; er wordt niet gepreciseerd laat staan bewezen wat die uitgaven vertegenwoordigen; nochtans is de zaakvoerder van de verzoekende partij een expert boekhouder.

- de gegevens van de maand januari 1999 zijn niet relevant, daar de inrichting in die maand gedurende 2 weken was gesloten; in de maand februari 1999 werden er 229.695 BEF inkomsten genoteerd tegenover 271.900 BEF niet gepreciseerde uitgaven; de ontvangsten blijken ten overstaan van de vroegere situatie wel tot ongeveer de helft te zijn verminderd, daar tegenover staat evenwel dat ook de uitgaven in dezelfde mate zijn verminderd; de niet controleerbare uitgaven overtreffen de inkomsten wel met 42.205 BEF, doch in februari 1997 en in januari 1998 overtroffen de uitgaven ook de inkomsten en dit met respectievelijk 66.304 BEF en 75.146 BEF; aldus blijkt de financiële situatie thans niet slechter te zijn dan voorheen'.

In dit verband moet tevens verwezen worden naar de conclusie van de auditeur in hogergenoemde procedure voor de Raad van State :

'Het is evenwel ten zeerste de vraag of de bestreden beslissing wel zulke gevolgen meebrengt. Op 13 januari 1999 deed verzoekster immers de melding van een vergunningsplichtige inrichting klasse 3, met name een drankgelegenheid en ontmoetingscentrum. Meldingsplichtige inrichtingen kunnen in principe niet verboden worden (zie in die zin vb. R.v.St., nr. 66.912, 24 juni 1997; R.v.St. nr. 57.591, 18 januari 1996; R.v.St., nr. 45.331, 16 december 1993).

Men mag aannemen dat verzoekster niet de bedoeling heeft om een melding te doen voor de exploitatie van een inrichting die niet leefbaar is en op een faillissement moet afstevenen. Dat het verzoekster menens is slechts een meldingsplichtige inrichting uit te baten blijkt ook uit een bestuurlijk verslag d.d. 14 januari 1999, waarin te lezen staat dat de dansvloer vervangen is door een bakstenen vloer, en er 4 hoge tafels zijn geplaatst waardoor de ruimte van de voormalige dansvloer is onderverdeeld in compartimenten. De gelegenheid tot dansen is verdwenen, aldus het verslag.

Dat verzoekster haar deuren zal moeten sluiten wordt dus tegengesproken door evoluties die zich na de bestreden beslissing voordeden, en dat zij failliet zal gaan is allerm minst geloofwaardig, en alleszins niet op een voldoende wijze aangetoond.

Men kan erin komen dat verzoekster door de exploitatie van haar louter meldingsplichtige inrichting misschien minder inkomsten zal betrekken, en dat zij dus een financieel nadeel zal lijden, maar zulk een financieel nadeel is in principe herstelbaar. Alleszins is niet aangetoond dat het mogelijk financieel nadeel van zulk een omvang is dat verzoekster in haar voortbestaan bedreigd is'.

Daarenboven beschikt verweerster over tal van gegevens, o.a. via de gemeente WOMMELGEM, dat de huidige activiteiten quasi dezelfde zijn als deze van vóór de milieuvergunningweigering van 1996 : er wordt effectief een discotheek uitgebaat.

De vraag is dus wat 'de facto' het bestreden besluit zou wijzigen, laat staan dat dit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou uitmaken...

3. Tal van grote investeringen én inkomstenverlies

Verzoekster wijst erop dat zij tal van inspanningen heeft gedaan voor het bekomen van de milieuvergunning.

Het spreekt voor zich dat deze investeringen geenszins in causaal verband staan met de bestreden beslissing, zodat deze geenszins kunnen in aanmerking worden genomen als moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Het zogenaamd gevoelig inkomstenverlies sinds 1996 is daarenboven geenszins bewezen.

Dit inkomstenverlies is in de eerste plaats trouwens gelinkt aan de oorspronkelijke weigeringbeslissing van 1998.

Nu verweerster reeds 4 jaar zonder vergunning werkt en blijkbaar perfect financieel kan overleven tot op heden, is het maar de vraag wat de milieuvergunningweigering in het bestreden besluit hieraan nog als nadeel zou toevoegen.

Vast staat dat dit louter pecuniaire gevolgen zouden zijn voor verzoekster.

Dergelijk financieel nadeel is volgens de vaststaande rechtspraak van Uw Raad in beginsel steeds herstelbaar en kan dus geen grond zijn tot schorsing (LANCKSWEERDT, E, o.c., 162 e.v.).

In elk geval wordt niet aangetoond dat het financieel nadeel zodanige proporties aanneemt dat het indirect ook niet-pecuniaire onherstelbare gevolgen heeft.

4. Artikel 16 Milieuvergunningdecreet

Verzoekster beroept zich op artikel 16 Milieuvergunningdecreet dat haar het recht zou geven om de exploitatie verder te zetten, zolang geen definitieve uitspraak bestaat nopens de door haar ingediende vergunningsaanvraag van 8 april 1998.

Inderdaad bepaalt artikel 16 § 1 juncto § 3 dat de exploitatie mag worden voortgezet tot een definitieve beslissing wordt genomen over een ingediende vergunningsaanvraag, voor exploitanten van een inrichting die na haar inbedrijfstelling vergunningsplichtig wordt door wijziging van de indelingslijst.

Niet alleen strookt dit argument niet met de thans heersende rechtspraak van de Raad van State (zie arrest nr. 105.380 van 3 april 2002 in de zaak A. 118.742/VII-26.174. AIR TECHNOLOGY BELGIUM, stuk I/49) maar indien de stelling van verzoekster zou correct zijn, betekent dit concreet dat zij uit de bestreden beslissing helemaal geen nadelen heeft; in haar redenering zou zij perfect kunnen verder exploiteren.

De vraag is uiteraard waarom dan een melding klasse 3 zou gedaan zijn en desbetreffend aanpassingen zijn gebeurd";

2.3. Overwegende, vooreerst, dat de bewering dat de verwerende partij niet toelaatbare motieven zou hanteren om de vergunning te weigeren, en de dancing gesloten te zien, geenszins wordt gestaafd en bovendien zaak is van de wettigheid van het bestreden besluit welke losstaat van de vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel;

Overwegende dat de strafrechtelijke veroordeling van de zaakvoerder van de verzoekende partij dateert van 21 december 1998 en aldus is gestoeld op feiten van vóór die datum; dat het daarmee verband houdend nadeel met inbegrip van de eventuele sluiting van de inrichting niet kan voortvloeien uit het bestreden besluit dat dateert van meer dan drie en een half jaar later;

Overwegende, wat de bewering van de verzoekende partij betreft, dat door de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit "DE HOEVE" zal moeten sluiten, dat de verzoekende partij die bewering geenszins onderbouwt; dat nochtans wordt vastgesteld dat de verzoekende partij na de beslissing van 22 oktober 1998 een melding heeft gedaan van een vergunningsplichtige inrichting klasse 3, namelijk een drankgelegenheid en een ontmoetingscentrum; dat een melding van zulk een inrichting volstaat om deze te exploiteren; dat de verzoekende partij uit de exploitatie van deze inrichting ook inkomsten zal putten, waarmee de schulden voor gedane investeringen eveneens kunnen worden gedelgd; dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar inkomsten dermate zijn gedaald dat een faillissement reëel is; dat dit des te meer klemt nu de verzoekende partij in de zaak die tot het arrest nr. 79.742 heeft geleid, eveneens had aangevoerd dat het niet kunnen uitbaten van de dancing tot het faillissement zou leiden, terwijl thans, vier jaar later, wordt vastgesteld dat de inrichting nog steeds in exploitatie is; dat de schade en het inkomstenverlies die de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit zou leiden, voorkomen als een louter herstelbaar financieel nadeel;

Overwegende dat de negatieve publiciteit waarover de verzoekende partij het heeft slaat op de eerste bestreden weigeringsbeslissing van 22 oktober 1998; dat met de onderhavige bestreden beslissing de milieuvergunning wordt geweigerd louter omdat de inrichting niet aan de Vlarem-II-normen zou voldoen en geenszins om reden van laakbaar of immoreel gedrag van de zaakvoerder van de verzoekende partij;

Overwegende dat de verzoekende partij tevergeefs een beroep doet op artikel 16, § 3, van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 in haar betoog dat een schorsing van het bestreden besluit haar de mogelijkheid zou bieden om de exploitatie van de dancing verder te zetten; dat artikel 16, § 3, bepaalt wat volgt :

"In afwijking van artikel 4 mag de exploitatie worden voortgezet tot een definitieve beslissing wordt genomen over de ingediende vergunningsaanvraag";

dat prima facie de definitieve beslissing zoals bedoeld in artikel 16, § 3, slaat op de in laatste administratieve aanleg genomen beslissing;

Overwegende dat derhalve aan de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien december tweeduizend en twee, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	Th. VAN RAEMDONCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Th. VAN RAEMDONCK.

M.-R. BRACKE.